

til ham med den, ikke kan Andet end give den en executiv Kraft; men derfor kan man dog paa ingen Maade sige, at jeg selv er Dommer. Netop det, som den ærede Indenrigsminister fremhævede, netop den executive Kraft, som Domstolenes Afgjørelse har, maae vi her, under disse Forhold, søge hos Rigsretten. Men, er det nu saa, at Folkethinget endelig afgjør dette Forhold, har da Regjeringen aldeles intet Retsmiddel til at værge sig imod en uretfærdig og ubillig Afgjørelse fra Thingets Side; er den givet til Priis for de tilfældige Omstændigheder, der kunne indvirke paa Majoriteten af Forsamlingen, at den f. Ex., som den ærede Rigsdagsmand (D. Müller) sagde, kunde lade sig henrive af et Foredrag o. s. v.? Nei, Regjeringen staaer ikke saaledes. Regjeringen har det i sin Magt at appellere til Folket. Dersom Rigsdagen virkelig byder Regjeringen, hvad der ikke er Ret, da kan den jo opløse Rigsdagen og appellere til Folket, og Folket kommer da ved sine Valg til at dømme om, hvorvidt det giver Rigsdagen Medhold eller ikke. Jeg maa derfor afvise alle Uttrininger, der gaae ud paa at stille Ministeriet, naar Lovforslaget fastholdes, saaledes, som om det var givet til Priis for en vilkaarlig Handelsmaade, som ubetankfulde og ikke vel overveiede. Regjeringen har ved denne Lov ganske de samme constitutionelle Midler til sin Raadighed, som den vilde have, naar f. Ex. hele Budgettet var blevet nægtet; thi saa maa den paa samme Maade appellere til Folket.

Den høitærede Minister bemærkede, at han troede at finde Medhold, naar han ansaae Regjeringen forpligtet til at afholde Udgifter, der havde Hjemmel i særlige Love; men det gjør mig vndt, at jeg i den Henseende ikke kan slutte mig til ham. Jeg antager ikke, at Regjeringen er berettiget til at afholde andre Udgifter end dem, der have Hjemmel i Finants-

loven. Den giver efter Grundloven denne Hjemmel til Udgifters Afholdelse, og jeg anseer derfor ogsaa Regjeringen for i den Henseende at være bunden til dens Bestemmelser. Jeg erkjender vel, at det er en Pligt, der paahviler Rigsdagen, at bevilge de Beløb, som have Hjemmel i særlige Love; men der kunde jo tænkes overordentlige Tilfælde, hvor det kunde være umuligt for Staten at fyldestgøre sine Forpligtelser. Der kan saaledes tænkes Tilfælde, hvor det er nødvendigt at nedsætte Udgifterne, ja, selv de Udgifter, der ere hjemlede i særlige Love, det vil sige, man kan ikke gjøre Mere, end man kan. Skulde Regjeringen under saadanne overordentlige Omstændigheder have en Bemyndigelse til uden Videre at gjøre Udtællingerne, fordi den havde en Hjemmel dertil i særlige Love? Dersom man kom i et saadant ulykkeligt Tilfælde, f. Ex. under en Krig, hvor Landet var overvældet — vi have jo imidlertid, selv under temmelig vanskelige Forhold, kunnet fyldestgøre vore Forpligtelser — at man ikke kunde udrede Renten af Statsgælden, og at man ikke kunde betale alle de Pensioner, der paahvile Staten — man har jo seet saadanne Tilfælde — da er det netop, at Betydningen af Udbetalingerne træder frem og bliver af en saa stor Bigtighed. Men, siger Regjeringen, dersom Folkethinget gjorde den Misbrug af sin Magt, — man er noget rundhaandet med at forudsætte Misbrug hos de forskellige Afdelinger af Rigsdagen — at det f. Ex. nægtede Udgifter, som havde Hjemmel i særlige Love, hvad skulde vi saa gjøre? Hertil svarer jeg, saa skal Regjeringen opløse Folkethinget, saa skal den betragte det som en politisk Conflict, med Hensyn til hvilken den appellerer til Folkets Afgjørelse; Regjeringen skal løse denne Conflict paa samme Maade, hvorpaa ellers andre Conflicter blive løste.